

De nieuwe abortuswet van oktober 2018

In oktober 2018 kreeg abortus een eigen wetgeving die buiten de strafwet staat. Met veel haast en zonder veel discussie werd de bestaande abortuswet van 10 april 1990 (Strafwet art. 352 e.v.) afgeschaft, behalve in geval van abortus onder dwang. Het 'Europees Instituut voor Bio-ethiek' heeft de toepassing van de wet van 1990 kritisch bekeken, en bespreekt de verontrustende evolutie in de uitvoering en het morele denkpatroon dat vastgelegd werd in deze nieuwe wet. Er wordt dankbaar gebruik gemaakt van deze grondige studie.

Reeds sedert de woelige jaren '60 (met als hoogtepunt 1968), werd de feministische eis voor zelfbeschikking – en daarmee samenhangend contraceptie en abortus – alsmaar sterker. Na de oproep dat 'ieder kind een gewenst kind' moest zijn, werd contraceptie als dé uitweg gezien. De strafwet werd in 1973 dermate aangepast, dat het verspreiden van contraceptiva sindsdien niet alleen toegelaten werd, maar ook werd aangehouden, en dat het sedert decennia verplichte kennis is binnen de eindtermen van het middelbaar (en ook van het lager!) onderwijs.

Het 'monsterproces Peers' (1973) was het begin van een intensievere propaganda campagne. Dr. Peers had een abortus uitgevoerd op een meisje van 16, maar ook op een 300-tal andere meisjes en vrouwen. Hij werd opgesloten, maar tegen zijn gevangenneming werden protestacties georganiseerd. Onder druk van de openbare opinie werd hij na een maand al weer vrijgelaten. Daarna weigerden procureurs

nog gevallen van abortus te behandelen of weigerden rechters abortus te veroordelen. Er ontstond nu openlijk een 'burgerlijke ongehoorzaamheid'. Abortuscentra werden overal opgericht.

Na diverse mislukte pogingen om de wet te veranderen, was in 1990 in het parlement een meerderheid te vinden om in de strafwet de abortus artikelen 352 e.v. aan te passen. Koning Boudewijn weigerde te tekenen, maar de ministers tekenden 'in naam van het volk' de nieuwe wet die dan van kracht werd. Abortus bleef nog in de strafwet, maar wanneer een vrouw niet langer dan 12 weken zwanger was, was vervolging niet langer van toepassing onder de voorwaarden dat de vrouw in een noodtoestand moest zijn, en er na een eerste raadpleging (waarbij alle nodige informatie gegeven werd en desnoods een

hulptraject aangeboden werd) er een bedenktijd van zes dagen werd gerespecteerd. Wanneer de vrouw dan zonder dwang en vastberaden bij haar besluit bleef mocht een 'geneesheer' een abortus uitvoeren zonder daarvoor vervolgd te worden. De arts moest de abortussen melden aan een 'Parlementaire abortuscommissie', die toezicht

moest houden op de naleving van de wet, en ook aanbevelingen moest geven aan het parlement om het aantal abortussen terug te dringen. Niemand die toen gewetensbezwaar had, kon gedwongen worden om aan de uitvoering van een abortus deel te nemen.

Wat leert ons de voorbije 29 jaren waarin de abortuswet van toepassing is? Zijn de abortusaantallen ver-

minderd zoals de indieners het hadden voorspeld? Kon de commissie haar toezicht doen? Had de commissie weet van het juiste(!) aantal abortussen? Werden abortussen enkel uitgevoerd in een noodtoestand? Welke aanbevelingen deed de commissie? Hoe evolueerden de abortuspraktijken? Het was duidelijk dat van af het begin de registratie van abortus al uit de hand liep, omdat de wet niet voorzag dat er druk kon of moest uitgeoefend worden op centra die geheel of gedeeltelijk weigerden te registreren. Het Koninklijk besluit dat dit zou moeten regelen, heeft nooit het daglicht gezien! Zo zou één derde van het aantal uitgevoerde abortussen nooit aangegeven zijn. (<http://www.dhnet.be/actu/belgique/pres-de-30-000-avortements-ont-lieu-chaque-annee-enbelgique-59ce457ecd-70461d26570a9c>)

Uit de beschikbare bestaande gegevens echter, wordt er sinds 1990 een verdubbeling van het aantal abortussen waargenomen. Indien we rekening houden met de abortussen die nooit werden aangegeven, dan mogen we gerust aannemen dat het gaat om minstens 20.000 abortussen per jaar. Dat betekent op 30 jaar tijd: 600.000 kinderen die werden vermoord in plaats van geboren te laten worden. Men kan dit gerust een 'genocide' noemen; dat is te vergelijken met een stad zo groot als Antwerpen en omgeving die vernietigd werd.

Het is cynisch dat men nu beseft dat er nu te weinig opgeleide werkrachten zijn. Uiteraard zou het eerste contingent van 200.000 goed opgeleide werkrachten voor de arbeidsmarkt er wel zijn, moesten zij niet vermoord geweest zijn. In een beleidsnota van april 1987 in verband met de Sociale Voorzorg, stelde minister Dehaene dat het noodzakelijk was dat deze 20.000 kinderen per jaar geboren zouden worden om de sociale zekerheid in stand te houden.

De commissie stelt vast dat sociale problemen bij de overgrote meerderheid de oorzaak is voor het aanvragen van een abortus: psychologische nood, druk van het gezin of van de partner, of motivaties van sociale aard zoals carrièreplanning of een 'voltooid gezin'. Een derde(!) van de vrouwen die om een abortus vroegen ondergingen reeds voorheen een abortus.

Sinds 2012 is er een totale verwaarlozing van de evaluatie en van de controle op abortus. De parlementari-

re abortuscommissie staakte haar werkzaamheden. Hierbij moet bovendien de vraag gesteld worden hoeveel nieuwe vormen van clandestiene praktijken er sindsdien bijgekomen zijn, praktijken die niet voldoen aan de voorwaarden die in de wet van 1990 waren vastgelegd. Werd de wet nog toegepast? Het begrip 'noodtoestand' evolueerde naar een begrip waarbij het abortuscentrum beweerde dat de vrouw reeds 'vastbesloten' was, en zij dus geen door de wet verplichte informatie meer moest geven. De abortuscentra beweerden dat dergelijke objectieve en verplichte informatie 'aanleiding zou kunnen geven tot psychische problemen' nadien. Uit een onderzoek in 2011 van Joke Vandamme, psycholoog aan de Rijksuniversiteit Gent, blijkt dat de 'verkoopspraatjes' die abortushuizen gebruiken om abortus aan te praten, bijzonder effectief werken om vrouwen voor abortus te doen kiezen. Zo zou volgens hen abortus het aantal psychische problemen doen verminderen. Er zijn voldoende bewijzen dat het tegendeel waar is.

Er bestaat ook geen kritisch onderzoek van de terugbetalingen door het RIZIV aan de abortuscentra (eerste raadpleging € 186 en € 276 per uitgevoerde abortus). De abortushuizen rekenen aan en de ziekenfondsen betalen gewoon terug. Nochtans ondergaan 95% van de vrouwen na de eerste raadpleging ook effectief abortus, hetzij in een abor-

tuscentrum in België, hetzij in een abortuscentrum in Nederland (in geval van een laatijdige abortus). Het RIZIV betaalt óók de kosten voor een abortus uitgevoerd in Nederland integraal terug, terwijl dat in feite onwettig is, want meestal overschrijden die abortussen de wettelijk toegelaten termijn van 12 weken.

Hoe effectief werken kunstmatige contraceptiva? Van de vrouwen die ongepland zwanger werden nam 65% 'de pil' en gebruikten 14% een spiraaltje. (http://www.institut-solidaris.be/wp-content/uploads/2017/04/Contraception-2017_FINAL.pdf) Van alle vrouwen in Frans-talig België koos door de jaren heen 21% voor abortus. Een groot deel van hen had door de jaren heen verscheidene partners. Een tweede of zelfs een derde abortus komt voor in 25% van de gevallen. Naast de abortussen van de eerste zwangerschappen bij ongehuwde vrouwen, zijn er merkwaardig veel abortussen bij een tweede kind. Na een derde kind of meer, wordt er bijna systematisch gekozen voor abortus.

Het is in dat kader dat het parlement verzocht werd een nieuwe wet goed te keuren.

De nieuwe wet gaat veel verder in het ontzeggen van elke bescherming aan het ongeboren kind, want abortus is nu een doodgewone ‘medische ingreep’ geworden. Ook laat men de vrouw alleen in haar beslissing en kan ze niet meer rekenen op steun. Wel wordt zagezegd geëist dat dezelfde ‘duidelijk en goede informatie’ moet worden gegeven, en dat de vrouw haar volgehouden vrije wil moet tonen, daarentegen wordt nu echter elke vorm van controle (die in het verleden al tot niets herleid was!) onmogelijk gemaakt. Alleen de geneesheer en de vrouw bepalen nog wat er zal gebeuren.

Geneesheren en verpleegkundigen die omwille van gewetensbezwaar niet willen meewerken aan abortus, zijn nu verplicht door te verwijzen naar iemand die wel abortus pleegt. Verzuimen om door te verwijzen is vanaf nu strafbaar. Erger nog: de wet voorziet nu dat zij die tegen abortus zijn, het zwijgen worden

opgelegd. Het ongeboren kind en de moeder zijn nu totaal onbeschermd en bijgevolg ook overgeleverd aan de ideologische willekeur van zij die noch in God, noch in gebod geloven. Zelfs de reeds zichtbare economische gevolgen heeft het parlement niet

Verzuimen om door te verwijzen is vanaf nu strafbaar

kunnen weerhouden om deze evolutie van de cultuur des doods te volgen. De financiering gedurende de dertig jaar dat de abortuswet bestaat, bedraagt om en bij de zeshonderd miljoen euro. Dit alles werd en wordt betaald door de ziekenfondsen, waar wij allen aan bijdragen! De vrouw zelf betaalt nog geen 4€.

Van Geininck, 10 januari 2019

Wereldjongerendagen in Panama

Persconferentie van paus Franciscus

Aan paus Franciscus werd volgende vraag gesteld:

“Tijdens de kruisweg zei een jongere in heel sterke bewoordingen dit over abortus: “Er is een graf dat tot de hemel roept en de verschrikkelijke wreedheid van de mensheid aanklaagt, het graf dat opengaat in de moederschoot ... Moge God ons de moed geven om het leven krachtig te verdedigen en om ervoor te zorgen dat de wetten die toelaten te doden, voor altijd afgeschaft worden”. Dat is een heel radicale stelling. Ik zou u willen vragen of deze stelling ook het leed respecteert van vrouwen die zich in die situatie bevinden en of deze stelling overeenstemt met de boodschap van barmhartigheid.”

Antwoord van paus Franciscus:

De boodschap van barmhartigheid is er voor iedereen, ook voor de ongeborenen. Ook na abortus is er pure barmhartigheid. Maar het is een moeilijke barmhartigheid, want het gaat er niet enkel om die vrouw vergiffenis te schenken, maar ook om haar te begeleiden nadat ze beseft wat ze gedaan heeft. Dat zijn verschrikkelijke drama’s. Men moet in de biechtstoel zitten om troost te bieden, en daarom heb ik aan alle priesters de mogelijkheid gegeven abortus

te vergeven uit barmhartigheid.

Heel dikwijls moeten zij hun kind eerst ‘ontmoeten’. Wanneer zij wenen en angstig zijn, geef ik hen dikwijls de volgende raad: “Uw kind is in de hemel, spreek ermee, zing er een wiegelied voor dat ge nooit hebt kunnen zingen”. Daar ligt de weg van verzoening voor de mama met haar kind. Met God is er al verzoening, want God vergeeft altijd. Maar zij moet ook kunnen verwerken wat er gebeurd is. Om het drama van abortus te kunnen begrijpen, moet men in de biechtstoel zitten. Abortus is verschrikkelijk.

Aan paus Franciscus werd volgende vraag gesteld:

“Een groot probleem dat gemeenschappelijk is voor alle landen van Latijns Amerika, is dat van de onbedoeld voortijdige zwangerschappen. Alleen al in Panama waren er verleden jaar tienduizend. Mensen geven kritiek op de Katholieke kerk en beschuldigen haar omdat zij gekant is tegen seksuele opvoeding op school. Wat is uw mening?”

Antwoord van paus Franciscus:

“Ik geloof dat men op school seksuele opvoeding

moet geven. Seksualiteit is een gave van God, het is geen monster. Het is een gave van God om lief te hebben en als iemand er misbruik van maakt omwille van winstbejag of om een ander uit te buiten, dan is dat een ander probleem. Er is objectieve seksuele opvoeding nodig, maar dan zonder negatieve ideologische kolonisering. Als men op school seksuele opvoeding geeft die doordrongen is van een onjuiste ideologie, dan vernietigt dat de mens.”

Seksuele opvoeding moet de seksualiteit voorstellen als een gave van God. ‘Opvoeden’ komt van het Latijnse woordje ‘educere’, wat wil zeggen: het beste in de mens naar boven halen en hem op deze weg begeleiden. Het probleem zijn de verantwoordelijken voor die seksuele opvoeding, zowel op nationaal als op lokaal vlak, en ook binnen de scholen: welke leraren geven die lessen?...welke boeken worden er gebruikt?... enzovoort. Ik heb er allerhande gezien, er zijn er die de jongeren doen groeien, en er zijn er andere die schadelijk zijn voor onze jongeren. Ik

vind dat seksuele opvoeding van kinderen nodig is. Ideaal is dat seksuele opvoeding thuis begint, bij de ouders. Maar dat is niet altijd mogelijk omwille van

“Als men op school seksuele opvoeding geeft die doordrongen is van een onjuiste ideologie, dan vernietigt dat de mens”

bepaalde familiale omstandigheden, of omdat zij niet weten hoe dit aan te pakken. De school kan dan helpen, en zij moet dat ook doen, want anders blijft er een leegte die door eender welke negatieve ideologie ingevuld kan worden.

Bron: bewerking van artikel in ZENIT.org, Rome,
vertaling: Maranatha-gemeenschap

Op zaterdag 23 maart 2019 organiseren wij opnieuw de jongerenbijeenkomst:

‘Echte Liefde Wacht’

Van 9h30 tot 21h00 in het parochiecentrum van Onze-Lieve-Vrouw-Waver, Leemstraat 20

Voor meer inlichtingen: www.echteliefdewacht.be
of info@provita.be of 015/42 28 14

Met onze voordrachten waren we te...

19 februari	Zottegem	25 februari	Duffel
21 februari	Asse	27 februari	Duffel
23 februari	ONS ZAALTJE!	28 februari	Menen

Onze hulplijn: 0495/ 20 85 85

Het overschrijvingsformulier wordt steeds meegestuurd om een vrijwillige bijdrage over te maken
Jaarabonnement minstens 10 euro - voor Nederland 13 euro
Maandelijks wordt er een H. Mis opgedragen voor onze weldoeners
Tel.+ 32 (0)15/42.28.14 E-mail: info@provita.be KBC : BE13 4050 1279 5139
www.provita.be www.wondervanhetleven.be www.echteliefdewacht.be
Kantooruren: 9u - 16u30 Artikels mogen overgenomen worden mits bronvermelding

Bescherming van persoonlijke gegevens: Pro Vita - Gezin & Leven vzw gebruikt de naam en het adres van haar lezers om hen het tijdschrift Gezin & Leven op te sturen, in overeenstemming met de wetgeving inzake de bescherming van persoonsgegevens. Volgens deze bepaling heeft elke lezer het recht om te worden geïnformeerd over de inhoud van deze gegevens en, indien nodig, deze te laten wijzigen of verwijderen, door contact op te nemen met ons.